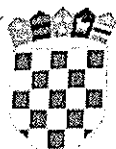

DN:
C=HR
O=OSOBNI
L=SPLIT
S=ČENIĆ
G=ANKICA
CN=ANKICA ČENIĆ
SN=HR67541309757 3 23

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 6 P-36/2018- 255

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Splitu, po sucu Nevenki Marunica, u pravnoj stvari tužitelja 1. ANTE MILUN, OIB 25832764734, Sinj, Domovinskog rata 3, tužitelja 2. JOSIP MILUN, OIB 36822689540, Sinj, Domovinskog rata 1, tužitelja 3. JAKOV MILUN, OIB 76856017898, Sinj, Domovinskog rata 1, tužitelja 4. PETAR MILUN, OIB 73240251203, Sinj, Domovinskog rata 66 i tužitelja 5. FILIP MILUN, OIB 83980713248, Sinj, Domovinskog rata 1, koje sve zastupa Mijo Jeličić, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika SINJ d.d. u stečaju, OIB 23943934509, Sinj, Lumbinov most bb, kojeg zastupa Marija Jerončić Mandić, odvjetnica u Splitu, radi predaje u posjed i isplate 195.948,40 kn i 614.298,20 kn, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene 24. travnja 2019. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja 1., 2., 3., 4. i 5., Marine Bosnić, odvjetnice u Splitu i zamjenika punomoćnika tuženika Jurice Tomić, odvjetnika u Splitu, objavljene 19. lipnja 2019.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev kojeg su tužitelji uredili podneskom od 3. travnja 2019. koji glasi:

"I/ Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe tužiteljima isplati iznos od 346.886,40 kn sa zateznom kamatom koja na iznos od 3.792,00 kn teče od 1. ožujka 2012. do isplate, a na mjesečne iznose od po 4.765,20 kn mjesečno u razdoblju od 1. travnja 2012. do 1. ožujka 2018. od svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve do isplate, sve po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31.7.2015., a od 1.8.2015. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe tužiteljima isplati iznos od 509.600,00 kn sa zateznom kamatom koja na iznos od 5.600,00 kn teče od 1. ožujka 2012. do isplate, a na mjesečne iznose od po 7.000,00 kn mjesečno u razdoblju od 1. travnja 2012. do 1. ožujka 2018. od svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve do isplate, sve po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31.7.2015., a od 1.8.2015. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem

5396

prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe tužiteljima isplati parnični trošak sa zateznom kamatom koja na dosudeni iznos troška teče od dana objave prvostupanjske presude do isplate."

- II. Nalaže se tužiteljima 1-5 da u roku od osam dana naknade tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 90.312,50 kn, dok se za više traženi trošak parničnog postupka u iznosu od 177.812,50 kn, zahtjev tuženika odbija.

Obrazloženje

Ovaj postupak pokrenut je tužbom tužitelja Ante Milun, Josip Milun, Jakov Milun, Petar Milun i Filip Milun, koju su tužitelji podnijeli 5. ožujka 2013. kao nasljednici ovlaštenici povrata imovine Miri Milun ud. Petra, majci tužitelja, a radi predaje u posjed nekretnine koju je držao tuženik te radi naknade iznosa stečenog bez osnove i to svakom od tužitelja od po 105.336,00 kn sa zateznom kamatom na pojedinačne iznose od 5. lipnja 2011. pa do isplate po stopi koja je propisana odredbom članka 29. stavak 2. ZOO-a koja se odnosi na ostale odnose.

U tužbi su tužitelji naveli da je Upravni sud Republike Hrvatske donio presudu Posl. br. Us-9984/2007 od 11. svibnja 2011. kojom presudom je odbijena tužba tužitelja u tom postupku, tuženika u ovom postupku, a koja tužba je podnesena protiv rješenja tuženog Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko pravo Klasa: UP/II-942-1/07-01/673, Ur. br.: 514-03-07/5-07-2 od 12. srpnja 2007. radi naknade za oduzetu imovinu te da je sukladno navedenom djelomično rješenje Ureda državne uprave u Splitsko dalmatinskom županiji, Ureda za imovinsko-pravne poslove, Ispostava Sinj, Klasa: UP/I-942-05/97-01/110, Ur. broj: 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001. postalo pravomoćno 11. svibnja 2011. Tužitelji su naveli da je tim djelomičnim rješenjem nekretnina označena kao čest.zem. 239/17 k.o. Sinj vraćena u vlasništvo i posjed ovlaštenici povrata Miri Milun ud. Petra koja je postala punopravna vlasnica predmetne nekretnine, a njeni pravni slijednici su tužitelji od 1. do 5. Međutim, tuženik nije postupio po pravomoćnom djelomičnom rješenju i nije vratio u vlasništvo i posjed pravnoj prednici tužitelja predmetnu nekretninu već da i dalje odbija predati posjed tužiteljima predmetne nekretnine.

Tuženik je s Antom Gizdićem sklopio ugovor o zakupu u Sinju 28. prosinca 2001. kojim mu je predao u zakup nekretninu označenu kao čest.zem. 239/17 k.o. Sinj. Osim tog ugovora o zakupu, između istih stranaka sklopljen je i ugovor o zakupu "Sinj, 11. ožujka 2003." broj 171/03 i aneks tog ugovora o zakupu "Sinj, 01.08.2008." predmet kojih ugovora je ista nekretnina, a trajanje zakupa ugovoreno je do trenutka denacionalizacije ili prodaje sporne nekretnine.

Tužitelji su istakli da je rješenjem ovog suda broj XIV St-28/01 od 12. studenog 2001. otvoren stečajni postupak nad tuženikom kao stečajnim dužnikom te da su tužitelji u odnosu na tuženika vjerovnici stečajne mase u smislu članka 87. Stečajnog zakona te da su radi toga kao vjerovnici stečajne mase postavili kondernatorni zahtjev kako u odnosu na predaju predmetne nekretnine tako i u odnosu na isplatu zatraženog iznosa stoga su predložili donošenje presude na način kako je to naprijed navedeno uz naknadu troškova parničnog postupka.

5397

U odgovoru na tužbu od 14. veljače 2014. tuženik je u cijelosti osporio navode tužitelja iznesene u tužbi i predložio je odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku potvrđujući da je predmetnim djelomičnim rješenjem Ureda državne uprave u Splitsko-dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj od 3. prosinca 2001. prednici tužitelja Miri Milun vraćeno u vlasništvo i posjed nekretnina čest.zem. 239/17 ZU 3103 k.o. Sinj površine 2.508 m², ali da je istim rješenjem naloženo prednici tužitelja vratiti tuženiku primljenu naknadu za oduzeto neizgrađeno zemljište u kunsnoj protuvrijednosti od 11.009,76 DEM koji iznos preračunavanjem valute DEM u EUR iznosi 5.629,20 EUR prema prodajnom tečaju ovlaštene banke na dan isplate u roku od 60 dana od pravomoćnosti tog rješenja na račun tuženika i točkom III. izreke tog rješenja je odgođena obveza predaje u posjed predmetne nekretnine do dana primitka novčanog iznosa koji je određen točkom II izreke tog rješenja. Radi navedenog tuženik je istakao pravo zadržanja stvari (retencije) do podmirenja dospjelih tražbina kojeg tuženik ima prema tužitelju. Nadalje, tuženik je istakao da tužitelji dok ne ispune svoju predmetnu novčanu obvezu iz rješenja upravnog tijela, nemaju ovlaštenje raspolagati nekretninom koja se nalazi u posjedu tuženika tako da tužitelji ne bi mogli niti predmetnu nekretninu davati u zakup. Tužitelji da nisu dokazali da je tuženik ostvarivao korist u iznosima kako su navedeni u tužbi ili da će takvu korist ostvarivati i u buduću, a da iz ugovora o zakupu jasno proizlazi tržišna cijena zakupa nekretnina na predmetnoj lokaciji pa da je zahtjev tužitelja kada bi bio i osnovan previsoko postavljen. Pri tom je tuženik istakao da se zakupnina iz predmetnih ugovora odnosi na tri nekretnine i to čest.zem. 219/1, 239/17 i 239/18 k.o. Sinj zajedno sa osnovnim sredstvima tuženika prema popisu navedenom u ugovoru, a pri utvrđivanju koristi koju je tuženik imao od predmetnih nekretnina treba uzeti u obzir i porez te druge troškove. Tuženik je prigovorio zatraženom iznosu naknade koristi pojedinih tužitelja, suvlasnika nekretnine jer da su tužitelji suvlasnici nekretnina u različitim suvlasničkim omjerima, dok potražuju naknadu koristi u punom iznosu. Tako su istakli da iz preslika izvatka iz zemljišne knjige je razvidno da su novo upisani vlasnici tužitelj 1. Ante Milun za 3/9 dijela, tužitelj 2. Josip Milun za 3/9 dijela, dok su tužitelji 3. – 5. tužbe suvlasnici za 1/9 dijela predmetne nekretnine, pa kako je predmet tužbe djeljiva obveza da svi tužitelji kao suvlasnici u različitim suvlasničkim omjerima, ne mogu potraživati isplatu u jednakim iznosima već razmjerno svojim suvlasničkim omjerima u odnosu na eventualno ostvarenu korist.

Tijekom postupka koji se vodio u predmetu pod poslovnim brojem I P-226/2013 tužitelji su podneskom od 25. travnja 2014. konačno uredili tužbeni zahtjev prema tuženiku u dijelu koji se odnosi na isplatu naknade s osnova gospodarskog iskorištavanja predmetne nekretnine u razdoblju od 11. svibnja 2011. do 11. svibnja 2014.

Tuženik je podneskom od 8. rujna 2014. ustrajao u svom osporavanju pravnog osnova za predaju u posjed predmetne nekretnine, a tako i prava na zatraženu naknadu radi gospodarskog iskorištavanja te nekretnine u stečaju davanjem u zakup na temelju sklopljenog ugovora o zakupu kao i zatraženu visinu naknade svakog od tužitelja, ustrajući u prigovoru da je ugovorom o zakupu kojeg je tuženik sklopio sa zakupcem Antom Gizdićem manji dio nekretnine čest.zem. 239/17 k.o. Sinj koji pripada tužiteljima obuhvaćen ugovorom o zakupu, a veći dio zakupljene nekretnine da nosi oznaku čest.zem. 239/12 k.o. Sinj u vlasništvu tuženika.

Nakon provedenog parničnog postupka, prvostupanjski sud je presudom poslovni broj I P-226/2013 od 13. listopada 2014. točkom I.1. odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za predaju tužiteljima u zakonit, neposredni i samostalni posjed nekretninu označeno kao čest. zem. 239/17 ZU 3103 k.o. Sinj, slobodnu od osoba i svojih stvari u roku od 8 dana, a točkom I.2. je odbio tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu isplate tužiteljima zatraženog novčanog iznosa i to svakom od tužitelja iznosa od 120.384,00 kn sa pripadajućim zateznim kamatama te je točkom II. izreke presude naložio tužiteljima 1. – 5. da u roku od 8 dana na jednake dijelove

5378

naknade tuženiku troškove postupka u iznosu od 29.425,00 kn sa pripadajućom zateznom kamatom.

Protiv prvostupanjske presude, tužitelji su podnijeli žalbu u povodu koje je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu, presudom i rješenjem broj 66 PŽ-9116/2014-5 od 4. siječnja 2018. preinačio presudu ovog suda broj P-226/2013 od 13. listopada 2014. u točki I.1. njene izreke i sudio na način da je naložio tuženiku da u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe preda tužiteljima u zakoniti, neposredni i samostalni posjed nekretninu označenu kao čest.zem. 239/17 ZU 3103 k.o. Sinj, slobodnu od osoba i svojih stvari te je ukinuo presudu u točki I.2., I.3. i u točki II. njene izreke i predmet je u tom dijelu vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje s tim da o naknadi troška žalbenog postupka prvostupanjski sud odluči u svojoj konačnoj odluci.

U ponovljenom postupku u odnosu na ukinuti dio presude ovog suda broj P-226/2013 od 13. listopada 2014. u točkama I.2., I.3. i u točki II. njene izreke sud je proveo ponovljeni parnični postupak sukladno uputi drugostupanjskog suda.

Protiv presude drugostupanjskog suda br. PŽ-9116/2014-5 od 4. siječnja 2018. kojom je preinačena presuda ovog suda posl. br. P-226/2013 od 13. listopada 2014. u toč. I.1. njene izreke i suđeno "Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe predati tužiteljima u zakoniti, neposredni i samostalni posjed nekretninu označenu kao čest. zem. 239/17 Z.U. 3103 K.O. Sinj slobodnu od osoba i svojih stvari.", tuženik je izjavio reviziju 22. ožujka 2018., a u povodu izjavljene revizije Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom broj Revt-232/2018-2 od 5. prosinca 2018., koja odluka je zaprimljena kod ovog suda 5. ožujka 2019., prihvatio je reviziju tuženika, preinačio presudu Visokog Trgovačkog suda RH broj PŽ-9116/14-5 od 4. siječnja 2018. i sudio na način: "Djelomično se odbija žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-226/13 od 13. listopada 2014. u odluci pod toč. I.1. izreke. Točkom 2 izreke presude naloženo je tužitelju da tuženiku naknadi troškove revizijskog postupka u iznosu od 2.975,00 kn u roku od 8 dana, a toč. 3. izreke je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troška odgovora na reviziju."

U obrazloženju presude, Vrhovni sud je istakao s obzirom da je sporno u revizijskom postupku, ima li tuženik pravo na posjed predmetne nekretnine obzirom da prednica tužitelja, a niti tužitelji nisu isplatili naknadu utvrđenu toč. 2 izreke rješenja Ureda državne uprave Splitsko Dalmatinske Županije, Ispostava Sinj od 3. prosinca 2001. ističući da prema odredbi članka 163. stavak 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, posjednik ima pravo odbiti predaju stvari njezinom vlasniku ako ima pravo koje ovlašćuje na posjedovanje te stvari (pravo na posjed). Nadalje, Vrhovni sud je iznio stajalište da tuženik ima pravo na posjed predmetnih nekretnina sve do trenutka primitka dužnog iznosa naknade, te da pravo tuženika na posjed predmetnih nekretnina, "suprotno zaključku drugostupanjskog suda sadržanom u obrazloženju pobijane odluke, ne utječe na pravo vlasništva tužitelja na predmetnim nekretninama, već samo odgađa predaju nekretnina tužiteljima u posjed dok ne isplate tuženiku dužni iznos naknade za neizgrađeno građevinsko zemljište. Zbog toga je, prihvatanjem u konkretnom slučaju tužbenog zahtjeva na predaju nekretnina u posjed tužiteljima pozivom na odredbe članka 161. i članka 162. ZVDSP koje se odnose na vlasnički zahtjev za povrat stvari, odnosno na pravnu vlasničku tužbu, drugostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo."

U dokaznom postupku sud je izveo dokaze pregledom spisu priloženih isprava i to: presuda Upravnog suda Republike Hrvatske broj Us-9984/2007-8 od 11. svibnja 2011. (listovi 9 i 10 spisa te listovi 52 i 53 spisa), djelomično rješenje Ureda državne uprave u Splitsko-dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa: UP/I-942-05/97-01/110, Ur. broj: 2181-08/6-01-

5399

7 od 3. prosinca 2001. (listovi 11-16 spisa i 64-69 spisa), Izvadak iz zemljišne knjige Općinskog suda u Sinju ZU 3103 od 27.02.2013. (neslužbena kopija, listovi 17 i 18 spisa), Ugovor o zakupu, zaključen između tuženika, kao zakupodavca i Jozе Gizdić, kao zakupnika, od 28. prosinca 2001. (listovi 19 i 20 spisa), Ugovor o zakupu, zaključen između tuženika, kao zakupodavca i Ante Gizdić, kao zakupnika, od 11. ožujka 2003. i aneks tog ugovora o zakupu, od 1.8.2008. (listovi 21 i 22 spisa), Zahtjev tužitelja, kao vjerovnika stečajne mase za isplatom tražbine i za činidbu od 23.1.2012., koji je predan u stečajnom postupku XIV St-28/01 (listovi 23-26 spisa), Dopis tužitelja od 22. rujna 2011. upućen stečajnoj upraviteljici tuženika, s priložima (listovi 27-31 spisa), Dopis Porezne uprave, Područni ured Split – Ispostava Sinj, od 10.3.2014. (list 40 spisa), Ugovor o zakupu od 15. ožujka 2014., zaključen između tužitelja i trgovačkog društva NEIMAR d.o.o. Sinj (listovi 48-50 spisa te listovi 145-146 spisa), tečajna lista HNB na dan 10.5.2011. s primjenom od 11.5.2011. (list 51 spisa), rješenje Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko pravo, Klasa: UP/I-942-01/07-01/673, UR.BROJ: 514-03-07/5-07-2 od 12. srpnja 2007. (listovi 54-57 spisa), presuda Upravnog suda Republike Hrvatske broj Us-2913/2005-8 od 12. veljače 2009. (listovi 58-60 spisa), rješenje Hrvatskog fonda za privatizaciju, Klasa: UP/I-943-06/03-01/30 Urbroj: 563-03-0202/01-2005-6 od 15.2.2005. (listovi 61-63 spisa), Izvadei iz zemljišnih knjiga, preslici neslužbenih kopija (listovi 72-79 spisa), Uvjerjenje Upravnog odjela za prostorno uređenje Splitsko-dalmatinske županije, Ispostava Sinj, Klasa: 350-07/14-07/35, Ur.broj: 2181/I-11-05-14-2 od 2. svibnja 2014. s priloženim izvodom iz katastarskog plana (listovi 82-85 spisa te listovi 143 i 144 spisa), Ponuda Ive Milun od 10.6.2002. (list 89 spisa), Dopis Porezne uprave, Područni ured Split – Ispostava Sinj od 17.6.2014. (list 91 spisa), Zapisnik Općinskog suda u Sinju Posl.br. P-104/13 od 4. srpnja 2014. (list 98 spisa), Ugovor o zakupu zemljišta zaključen između Josipa Milun i Ante Gizdić, vl. obrta Betonara Gizdić, od 1. ožujka 2018. uz Izjavu suvlasnika od 1. ožujka 2018. (listovi 140 do 142 spisa i listovi 186 – 188 spisa).

U postupku P-226/2013 sud je izveo dokaz saslušanja stečajne upraviteljice tuženika Ankice Čenić dipl.oec., u svojstvu stranke (listovi 86-88 spisa).

U ponovljenom postupku sud je odbio prijedlog tužitelja za izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka Božе Bulovića i Ive Miluna te saslušanjem tužitelja kao stranaka u ovom postupku smatrajući da je izvođenje tih dokaza suvišno budući da je na okolnosti na koje je predloženo izvođenje tih dokaza priložene dostavljena dokumentacija iz koje su razvidne predložene okolnosti.

U ovom ponovljenom postupku sukladno stavovima drugostupanjskog suda izraženog u presudi i rješenju broj 66. Pž-9116/2014-5 od 4. siječnja 2018. sud je izveo dokaze pregledom spisu priloženih isprava te je provedeno financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Anti Blaževiću, dipl. oec. iz Splita i to na okolnost visine stečenog bez osnove, odnosno korist koju je stekao tuženik koristeći nekretninu tužitelja do predaje predmetne nekretnine u posjed tužiteljima, te na okolnost visine štete izgubljene zarade, odnosno koristi koju nisu ostvarili tužitelji (listovi 215-232 spisa).

Tužitelji su podneskom od 20. ožujka 2018. uredili tužbu i tužbeni zahtjev, a sud je unatoč protivljenju tuženika, raspravnim rješenjem od 20. lipnja 2018. dopustio objektivnu preinaku tužbe koju su tužitelji učinili podneskom od 20. ožujka 2018. budući da je člankom 191. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14 dalje ZPP-a) propisano da je preinaka tužbe promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći, a ako tužitelj preinačuje tužbu tako da, zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe, zahtjeva iz iste činjenične osnove drugi predmet ili novčanu svotu, tuženik se takvoj preinaci ne može protiviti. Tužba nije preinačena ako je tužitelj promijenio pravnu

osnovu tužbenog zahtjeva, ako je smanjio tužbeni zahtjev ili ako je promijenio, dopunio ili ispravio pojedine navode, tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen. Slijedom navedene zakonske odredbe članka 191. ZPP-a tužitelji su iz iste činjenične osnove zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe, povećali tužbeni zahtjev za naknadnom štete s osnova korištenja predmetne nekretnine, odnosno davanja u zakup od strane tuženika trećoj osobi i to u razdoblju od 1. lipnja 2011. do 1. ožujka 2018., odnosno do dana predaje predmetne nekretnine tužiteljima, koju korist je umjesto tužitelja ostvarivao tuženik.

Nadalje, tužitelji su zahtijevali iz iste činjenične osnove i štetu koja da je tužiteljima nastala – izgublenu zaradu od 1. lipnja 2011. do 1. ožujka 2018. u ukupnom iznosu sa zateznim kamatama u mjesečnom iznosu, a po stajalištu suda radi se o okolnostima koje su nastale nakon podnošenja tužbe, odnosno nakon donošenja odluke drugostupanjskog suda i sukladno stavovima drugostupanjskog suda koji su izneseni u obrazloženju drugostupanjske odluke, pa se tuženik takvoj preinaci ne može protiviti. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelji su podneskom od 3. travnja 2019. ponovno uredili tužbeni zahtjev s tim da su sukladno provedenom vještvu sami izvršili prijeboj tražbine tuženika sa tražbinom tužitelja koje su nastale u ovom postupku navodeći da je pravo zadržanja prestalo kompenzacijom ili prijebojem. Tužitelji su istakli da primjenom odredbe članka 163. stavak 1. ZV-a na koje upućuje revizijski sud, pravo zadržanja da nije neograničeno ni bezuvjetno, jer takav ovlaštenik samo ima pravo posjedovanja ali ne i ubiranja plodova, a nakon što je ovlaštenik zadržanja namirio svoju tražbinu ubiranjem plodova iz zadržane stvari, on je tim trenutkom postao nepošteni posjednik, te je kao takav stvar dužan predati vlasniku i naknaditi sve štete koje su na njoj nastale i sve koristi koje je imao za vrijeme svog posjedovanja, pa i one koje bi stvar dala da ih nije zanemario. U kontekstu navedenog da je sudska praksa zauzela stajalište da je nesavjesni posjednik dužan nadoknaditi vrijednost ubranih plodova, ali i plodova koje je propustio ubrati po cijenama u vrijeme donošenja presude. U konkretnom slučaju, da je tuženik dužan vratiti one plodove koje je ubrao, zakupninu ali i one plodove koje je realno mogao i trebao ubrati, (plodovi po tržišnim kriterijima kako ih je utvrdio vještak) a ne po privilegiranim, nesavjesnim, nepoštenim i neozbiljnim kriterijima, kako je to učinio tuženik. Nadalje, tužitelji su istakli da prema odredbi članka 331. stavak 2. ZV-a vrijednost plodova koje je založni vjerovnik, u ovom slučaju ovlaštenik zadržanja, ostvario prigodom korištenja stvari u vlasništvu tužitelja, prebija se s njegovom tražbinom koju je imao prema tužiteljima.

Napominje se da su tužitelji tijekom ponovljenog postupka odustali odnosno povukli su prigovor prijeboja odnosno prigovor radi prijeboja i to u podnesku od 20. ožujka 2018. te na ročištu od 14. svibnja 2018. navodeći kako tužitelji povlače prigovor radi prijeboja.

U podnesku od 21. lipnja 2018. sukladno pozivu suda, tuženik je istakao prigovor radi prijeboja, tražbinu koju su obvezni podmiriti tužitelji sukladno pravomoćno djelomičnom rješenju Ureda državne uprave u Splitsko Dalmatinskoj Županiji, Ispostava Sinj od 3. prosinca 2001. koje rješenje je postalo pravomoćno 11. svibnja 2011., odnosno iznos kunske protuvrijednosti od 11.009,76 DEM, koji iznos na dan 10. srpnja 2011. predstavlja protuvrijednost od 5.629,20 EUR prema prodajnom tečaju HNB ili kunsku protuvrijednost od 41.779,30 kn sa zateznom kamatom od 11. srpnja 2011. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena.

Nakon presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 232/2018-2 od 5. prosinca 2018. tuženik je istakao kako tužitelji nemaju pravo na isplatu kao ni na naknadu štete, pa se protivio uređenom tužbenom zahtjevu iz podneska tužitelja od 3. travnja 2019. osporavajući u cijelosti navode iz tog podneska kao neosnovane, iz čega sud zaključuje da je odustao od izjavljenog prigovora radi prijeboja.

U ovoj pravnoj stvari utvrđeno je:

- da je sada pokojnoj Miri Milun, udovi Petra, oduzeta od strane jugoslavenske komunističke vlasti imovina i to nekretnim označena kao čest.zem. 239/17 Z.U. 2209 K.O. Sinj (sada Z.U. 3103 k.o. Sinj),
- da se na temelju djelomičnog rješenja Ureda državne uprave u Splitsko dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa UP/I-942-05/97-01/110, Ur.broj 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001. koje je postalo pravomoćno 11. svibnja 2011., prednici tužitelja Miri Milun, udovi Petra, vraća u vlasništvo i posjed nekretnina označena kao čest. zem. 239/17 k.o. Sinj površine 2508 m² za cijelo,
- da je tim djelomičnim rješenjem u točki 2 izreke utvrđena obveza vlasnice nekretnine na vraćanje naknade za oduzeto neizgrađeno zemljište u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 11.009,76 DEM prema prodajnom tečaju ovlaštene banke na dan isplate, u roku od 60 dana od dana pravomoćnosti tog rješenja,
- da je točkom 3 izreke tog rješenja utvrđena obveza tuženika novoj vlasnici predati u posjed navedeno zemljište danom prijenosa odnosno isplate iznosa utvrđenog točkom 2 izreke tog rješenja,
- da se na to rješenje žalio stečajni dužnik, tuženik u ovom postupku i da mu je žalba odbijena od strane Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko pravo,
- da je tuženik pokrenuo upravni spor protiv rješenja Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko pravo, Klasa UP/I-942-05/97-01/110 od 12. srpnja 2007. i da je Upravni sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj Us-9984/2007., 11. svibnja 2011. kojom je odbijena žalba tuženika Sinj d.d. u stečaju, protiv rješenja Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko pravo, Klasa UP/I-942-05/97-01/110 od 12. srpnja 2007.,
- da su se pravni slijednici Mire Milun (temeljem rješenja o nasljeđivanju poslovni broj O-358/09 od 25. studenog 2009.) tužitelji 1. do 5. upisali u zemljišne knjige kao suvlasnici sporne nekretnine i to tužitelji Ante Milun i Josip Milun u 3/9 dijela, a tužitelji Jakov Milun, Petar Milun i Filip Milun, kao suvlasnici u 1/9 dijela predmetne nekretnine,
- da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem St-28/01 od 12. studenoga 2001.,
- da je stečajna upraviteljica sklopila s Antom Gizdićem 11. ožujka 2003. Ugovor o zakupu, u koji zakup je djelomično uključena nekretnina oznake čest. zem. 239/17 k.o. Sinj, u suvlasništvu tužitelja, za iznos mjesečne zakupnine od 2.000,00 kn, koji iznos je Aneksom ugovoru od 1. kolovoza 2008. povećan na 2.400,00 kn,
- da su tužitelji dopisom od 22. rujna 2011., od stečajne upraviteljice tuženika zatražili ispunjenje obveze na predaju nekretnine, prema djelomičnom rješenju Ureda državne uprave u Splitsko Dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa UP/I-942-05/97-01/110 Ur.broj 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001., koje je postalo pravomoćno 11. svibnja 2011.,
- da su tužitelji tražili isplatu naknade štete s osnova korištenja predmetne nekretnine odnosno davanja u zakup iste od strane tuženika trećoj osobi i to za razdoblje od 11.5.2011. do 11.5.2014. (u predmetu P-226/13),
- da je potraživanje tuženika koje tuženik ima prema tužiteljima u kunsjoj protuvrijednosti 5.629,20 EUR (ranije 11.009,76 DEM) prema točki 2. djelomičnog rješenja Ureda državne uprave u Splitsko Dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa UP/I-942-05/97-01/110 Ur.broj 2181-08/6-01-7, od 3. prosinca 2001.,

5402

- da je tuženik predao tužiteljima predmetnu nekretninu 1. ožujka 2018., odnosno 14. travnja 2018., a da je do tada, tuženik predmetnu nekretninu gospodarski iskorištavao dajući je u zakup trećoj osobi.

S obzirom na izraženo stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi broj Revt 232/2018-2 od 5. prosinca 2018. kako tuženik ima pravo na posjed predmetnih nekretnina sve do primitka dužnog iznosa naknade u skladu s odredbom članka 163. stavak 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12, 152/14, 81/15-pročišćeni tekst i 94/17, dalje ZV-a). U postupku je trebalo utvrditi kada je tuženik ubiranjem zakupnine za predmetno neizgrađeno građevinsko zemljište u vlasništvu tužitelja, naplatio iznos naknade iz točke 2. djelomičnog rješenja Ureda državne uprave u Splitsko-dalmatinskoj Županiji od 3.12.2001.

Provedenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo od 12. ožujka 2019. utvrđeno je da korist koju je tuženik koristeći predmetnu nekretninu tužitelja do predaje nekretnine u posjed tužiteljima i to od 11. svibnja 2011. pa do 1. ožujka 2018. po cijeni zakupnine čest. zem. 239/17 Z.U. 3103 K.O. Sinj (ranije Z.U. 2209 K.O. Sinj) s obzirom na udio predmetne nekretnine u ugovoru o zakupu kojeg je tuženik imao sa Antom Gizdićem, izračunao cijenu od 0,13 kn/m², tako da je tuženik kroz navedeno razdoblje ukupno naplatio zakupnine od 26.619,59 kn.

Navedeni naplaćeni iznos je manji od iznosa kojeg su dužni tužitelji na ime naknade isplatiti tužitelju, koji iznos je utvrđen od 41.779,30 kn te proizlazi da tuženik nije u cijelosti naplatio svoje potraživanje.

Kako, dakle tuženik u odnosu na posjedovanje nekretnine, koja je vlasništvo tužitelja, ima pravni položaj poštenog posjednika u smislu članka 163. stavak 1. ZV-a, to je slijedom te odredbe a sukladno odredbi članka 164. stavak 1. ZV-a imao pravo upotrebljavati stvar i gospodarski je iskorištavati, te je imao pravo na davanje predmetne nekretnine u zakup i za istu primati korist ostvarene od tog zakupa.

Uređenim zahtjevom od 3. travnja 2019. tužitelji su sami izvršili prijeboj svoje tražbine sa tražbinom tuženika, ističući kako se tražbina tuženika i tužitelja ugasila prijebojem u razdoblju od 11. svibnja 2011. do 31. svibnja 2011. za iznos od 3.074,32 kn, a od 1. lipnja 2011. do 31. siječnja 2012. u iznosu od 38.121,60 kn, dok je preostali iznos od 583,38 kn prestao prijebojem za razdoblje od 1. veljače 2012. do približno 4. veljače 2012. budući da je prosječna dnevna zakupnina 158,00 kn a sve s obzirom na izračun sudskog vještaka o realnoj tržišnoj zakupnini u vrijednosti od 1,90 kn po m² i zakupljene površine 2.508 m². Nakon postignutog učinka prijeboja tužitelji su tražili naknadu s osnova izgubljene zarade prema vrijednosti zakupnine od 3,68 kn po m², a tužitelji su iznajmili površinu od 1900 m², te da bi njihovo potraživanje iznosilo 346.886,40 kn sa pripadajućim zateznim kamatama, kao i potraživanje izgubljene zarade od 5. veljače 2012. do 1. ožujka 2018. u ukupnom iznosu od 509.600,00 kn koji iznos su potraživali sa pripadajućom zateznom kamatom.

Tužitelji su u postupku povukli izjavljenu prigovor radi prijeboja, a tuženik je zahtijevao od suda odbijanje zahtjeva te se pretpostavlja da je tuženik odustao od istaknutog prigovora radi prijeboja.

Specificirani tužbeni zahtjev kako su tužitelji učinili podneskom od 3. travnja 2019. koristeći se pri tom utvrđenjima u sudskom vještvu sudskog vještaka i prebijajući svoju neutvrđenu tražbinu sa tražbinom tuženika, po stajalištu ovog suda nije dopušteno.

Tužitelji su trebali zahtijevati od suda da utvrdi koliko je potraživanje tužitelja prema tuženiku sa pripadajućim zateznim kamatama, koliko je potraživanje tuženika prema tužitelju,

kada su se ta potraživanja susrela i prebila te koliko je preostalo eventualno potraživanja tužitelja prema tuženiku, ali tužitelji tako nisu postupili.

Naime, drugostupanjski sud je u svojoj odluci broj 66.Pž-9116/2014-5 od 4. siječnja 2018. ukazao da u slučaju prihvatanja tužbenog zahtjeva, treba odlučiti i o prigovoru da je potraživanje tuženika prestalo prijevodom uz primjenu odredbi članka 104. stavak 1. i 2. Stečajnog zakona kao i prigovor zastare kojeg su istaknuli tužitelji i tuženik. Stečajni zakon (Narodne novine broj 44/96, 161/98 - Zakon o bankama, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 117/08 - Zakon o kreditnim institucijama, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13 - Rješenje USRH, dalje SZ) u podnaslovu "Nastupanje prijevoda u postupku" člankom 104. propisano je slijedeće:

"(1) Ako su u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka tražbine ili jedna od tražbina koje se imaju prebiti, još pod odgovornim uvjetom ili još nisu dospjele ili tražbine još nisu upravljene na istovrsne činidbe, do prijevoda će doći tek kada za to budu ispunjeni potrebni uvjeti. Odredbe članka 73. i 77. ovoga Zakona ne primjenjuju se u svrhu prijevoda. Prijevod je isključen ako tražbina kojom se prijevod treba izvršiti postane bezuvjetna i dospjela prije nego što prijevod postane moguć.

(2) Prijevod nije isključen time što tražbine glase na različite valute ili obračunske jedinice, ako se te valute ili obračunske jedinice u mjestu isplate tražbine kojom se prijevod vrši mogu slobodno zamijeniti. Preračunavanje se obavlja prema tečaju koji u mjestu plaćanja vrijedi u vrijeme primitka izjave o prijevodu."

Odredbom članka 105. stavak 1. SZ-a propisano je da prijevod nije dopušten ako je obveza stečajnoga vjerovnika prema stečajnoj masi nastala tek nakon otvaranja stečajnoga postupka. Dakle, u ovoj pravnoj stvari obveza tužitelja na isplatu iznosa prema tuženiku je nastala nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom i to kunske protuvrijednosti iznosa od 5.629,20 EUR (ranije 11.009,76 DEM) prema točki 2. djelomičnog rješenja Ureda državne uprave u Splitsko Dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa UP/I-942-05/97-01/110 Ur.broj 2181-08/6-01-7, od 3. prosinca 2001., koje je postalo pravomoćno 11. svibnja 2011., a stečaj nad tuženikom je otvoren rješenjem ovog suda pod poslovnim brojem St-28/01 od 12. studenoga 2001., dok su potraživanja tužitelja prema tuženiku nastala nakon otvaranja stečajnog postupka te se u odnosu na prigovor prijevoda ne primjenjuju odredbe Stečajnog zakona.

Prema članku 230. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05 i 41/08; dalje: ZOO), tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila.

Rok počinje teći od trenutka kada su nastale štetne posljedice, a ne od štetnog događaja.

Prema članku 135. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine 47/09) propisana je zastara izvršenja rješenja na način da se rješenje ne može izvršiti ako je isteklo pet godina od dana kada je rješenje postalo izvršno.

U ovom postupku tužitelji nisu dokazali kada je djelomično rješenje Ureda državne uprave u Splitsko Dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa UP/I-942-05/97-01/110 Ur.broj 2181-08/6-01-7, od 3. prosinca 2001. postalo izvršno, ali navedeno rješenje je pravomoćno od 11. svibnja 2011. s tim da bi postalo izvršno u roku od 60 dana od pravomoćnosti tog rješenja, dakle od 11. srpnja 2011. Prisilno izvršenje tog rješenja nije moguće ako je isteklo pet godina od dana kada je to rješenje postalo izvršno, međutim tužitelji su priznali dug prema tuženiku sukladno tom djelomičnom rješenju i moguće je izvršiti prijevod tražbine tužitelja sa tražbinom tuženika s tim da se utvrdi kolike su tražbine.

Isto tako, u odnosu na prigovor zastare kojeg je istakao tuženik za tražbinu tužitelja kako je navedeno, primjenjuje se odredba članka 230. stavak 1. ZOO-a s tim da zastarni rok počinje teći od trenutka kada su nastale štetne posljedice a ne od štetnog događaja, kada su nastale

5409

Štetne posljedice u odnosu na tužitelje ističe se kako su iste mogle nastati tek nakon isplate tražbine tuženika prema tužitelju, a kada je navedeno uslijedilo, to u postupku nije utvrđeno, tako da nije prihvaćen prigovor zastare kojeg je isticao tuženik tijekom postupka. Slijedom navedenog odlučeno je kao u točki I izreke ove presude.

Odluka o trošku ovog postupka utemeljena je na odredbama članka 154. i članka 155. ZPP-a uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 dalje OT) sve sukladno zahtjevu tuženika te vrijednosti predmeta spora koja je vrijedila u pojedinom dijelu postupka – u razdoblju od 5.3.2013. do 19.6.2018. je 526.680,00 kn, a u razdoblju od 20.6.2018. je 810.246,60 kn.

Tuženiku, kojeg zastupa odvjetnik kao punomoćnik, u trošak parničnog postupka uračunat je trošak sastava odgovora na tužbu od 11.2.2014. i od 2.5.2018., svaki po 527 bodova – ukupno 1054 bodova ili iznos od 10.540,00 kn (Tbr. 8/1 OT), za sastav podneska od 19.3.2019. – 811 bodova ili iznos od 8.110,00 kn (Tbr. 8/1 OT), za sastav podnesaka od 10.4.2014. i od 8.9.2014., koji se ubrajaju u skupinu ostalih podnesaka, svaki po 50 bodova – ukupno 100 bodova ili iznos od 1.000,00 kn (Tbr. 8/3 OT), za zastupanje na ročištima na kojima se raspravljalo ili su se izvodili dokazi i to od 5.3.2014., od 11.6.2014., od 12.9.2014., od 14.5.2018, svako po 527 bodova – ukupno 2.108 bodova ili iznos od 21.080,00 kn (Tbr. 9/1 OT), za zastupanje na ročištima od 20.6.2018., od 5.11.2018. i od 24.4.2019. svako po 811 bodova – ukupno 2433 boda ili iznos od 24.330,00 kn (Tbr. 9/1 OT), za zastupanje na ročištu od 26.3.2018. na kojem se procesno raspravljalo – 263,5 bodova ili iznos od 2.635,00 kn (Tbr. 9/2 OT), za zastupanje na ročištu od 4.2.2019. na kojem se procesno raspravljalo – 405,5 bodova ili iznos od 4.055,00 kn (Tbr. 9/2 OT), za zastupanje na ročištu od 26.9.2018. koje je odgođeno – 50 bodova ili iznos od 500,00 kn (Tbr. 9/5 OT) ili ukupno iznos od 72.250,00 kn. Tom iznosu pridodan je PDV od 25% u iznosu od 18.062,50 kn ili sveukupno iznos od 90.312,50 kn.

Sud tuženiku u troškove ovog postupka nije odmjerio zatraženi trošak za zastupanje na ročištu od 5.4.2014. jer nije bilo ročišta, niti sastav podneska od 11.9.2014. jer takav podnesak nije podnesen sudu, niti više traženi trošak za radnje za koje je dosuđen trošak, kao i za sudsku pristojbu jer za plaćanje iste nije pozvan niti će istu platiti obzirom na uspjeh u sporu. Stoga je više traženi trošak postupka u ukupnom iznosu od 177.812,50 kn valjalo tuženiku odbiti i riješiti kao u točki II. izreke.

U Splitu 19. lipnja 2019.

SUDAC

NEVENKA MARUNICA

Za točnost otpisala

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu, putem ovog suda u roku od 8 dana od dana dostave ove presude, u 3 primjerka.